

Nieuwsbrief: no. 3, Maart 2016

“Fragile, Handle with care!”

De afgelopen dagen ben ik voornamelijk bezig geweest met dat wat nodig was, omdat dit van mij of in wezen van ons gevraagd werd. Van ons, van Ulrich en mij, omdat we in ons leven verbindingen zijn aangegaan. Verbindingen met mensen waarvan we houden, mensen die tot onze familie en vriendenkring behoren, mensen die op enige tijd en wijze iets voor ons betekend hebben. Waar wij zeer zeker ook iets voor willen betekenen, wanneer dit mogelijk is, wanneer dit mogelijk is en wij in de gelegenheid zijn. Wanneer wij er toe in staat zijn en we de energie hebben om er voor de ander te zijn, er voor de ander te kunnen zijn zonder hierbij onszelf te verliezen. Want wanneer we onszelf verliezen is het uit met de pret, is het uit met alles wat ons het recht geeft om te leven, ons leven te leven. Het leven wat we vol vertrouwen, in en vanuit liefde zijn aangegaan.

Ieder mens wat wordt geboren krijgt in zijn of haar rugzakje, in zijn of haar DNA, dat mee wat hem of haar in staat stelt om een leven in liefde, geluk en gezondheid te kunnen en mogen leven. Door het leven te leven wat bij je past als mens, krijg je volop de kans om je te ontwikkelen, te groeien, te doen wat nodig is, in de wereld waarin je geboren wordt. In de wereld, in het land, de plaats, bij de ouders, de familie, vrienden en alles wat er op je pad komt. Zo is het, zo mag het wezen en zo zou het zijn. Ja, zo zou het zijn wanneer we zonder “bewuste onderbrekingen” en zonder “onbewuste onderbrekingen” ons leven leven. Zo is het, zo mag het wezen en zo zal het zijn, wanneer we weer bewust kiezen voor onszelf, iedereen die en alles wat leeft, door alles wat onbewust van invloed kan zijn en kan wezen, in wezen bewust geen toegang meer te verschaffen. Een korte uitleg is op zijn plaats. Een korte maar duidelijke uitleg is op zijn plek en nodig wanneer je je beseft dat het leven leven, het leven leven volgens wil en dank, in wezen eenvoudig kan zijn, dit in veel gevallen allesbehalve eenvoudig geworden is, door het patroon waarin we ons bewust of onbewust laten sturen. Het patroon waarin we doordat de hele wereld dit doet, de hele wereld dit van ons verwacht, is. De vraag is: De hele wereld of alleen de mensen die als voorbeeld gesteld worden? De hele wereld of alleen de mensen die als voorbeeld gesteld worden en er op bijzondere wijze voor beloond worden? De hele wereld of juist de mensen die wij als voorbeeld zien, omdat de geschiedenis ons leert? De geschiedenis ons leert dat we mogen vechten, we ons mogen verdedigen, we ons mogen bevredigen, door de lusten en de lasten voor lief te nemen? De lusten en de lasten, die er bij velen toe leiden, dat aan “het lijden” geen ontkomen meer is. De vraag daarbij is natuurlijk: Zullen de lusten opwegen tegen de lasten, kunnen de lusten de lasten enigszins dragen en wanneer dit zo is, hoe lang zal het nog duren voor de lusten, de lasten overstijgen en lijden door leiden, een voldongen feit is? In het boek “Vrij zijn is blij zijn”, wat ik op dit moment aan het schrijven ben, word ik dagelijks verrast door de kennis die mij getoond wordt. De kennis die in wezen in mij is, in ons allen is en ik deel.

Maar door allerlei druk(te), dingen die we onszelf hebben opgelegd, dat waar we zelf een startsein voor gegeven hebben, laten we dat wat nodig is, vaak aan ons voorbij gaan. Ik ben daarin zeker niet anders. Wanneer ik weer op mezelf teruggeworpen word, de tijd neem om dat te doen wat bij mij past en bij mij hoort, kan ik weer verder. Verder totdat ik heel langzaam, weer terugkeer naar de wereld van verwachtingen, de wereld waarin ik me overlever aan de ander. De mens, de persoon die iets van me wil, verlangt en verwacht. Dit is iedere dag een terugkerend feit, dit zelf in de hand houden blijkt ook voor mij geen eenvoudig iets. Toch lukt het me God zij Dank telkens weer bij mezelf te komen. Volledig bij mezelf blijven is natuurlijk wel vele malen eenvoudiger. Omdat dit me helpt, minder energie, minder moeite en minder pijn kost, dan wanneer ik me laat meeslepen in het verhaal, in het leven, in de beslissingen van de ander. Ja, ook ik laat me heel af en toe meeslepen, ik ben een mens. Een mens met fouten, die zo nu en dan opgemerkt worden door een persoon die mij erop attent maakt. Ik ben mens maak fouten, die ik zelf ervaar op het moment waarop ik over de schreef gegaan ben. Over de schreef, mijn schreef, maat en of grens. Mijn grens, de grens die ik nodig heb en die mij corrigeert op het moment waarop ik te ver ga, te ver in het kader van mezelf tekort doen.

Door te doen wat in strijd is met de 10 geboden, de 10 geboden en dat wat in ons hart als goed en kwaad omschreven staat. Dat waar we ons gedurende ons hele leven aan zullen mogen houden, ongeacht of we gelovig zijn, geloof belijden of enige andere vorm van religie beoefenen. Want het beoefenen van een religie, is vergelijkbaar met een leven leiden. En iets wat het leven ons leert, is dat wat het leven ons leert, terwijl wij ons daar soms verre van bewust zijn. We ons daar allesbehalve mee bezighouden, doordat we ons een houding, een mening of een oordeel aangemeten hebben, dat dit "niets voor ons" is. We bij wijze spreken al de kriebels krijgen wanneer we eraan denken, laat staan dat we erover willen praten, willen toegeven dat het soms, oh zo fijn is om te geloven dat er iets is waarop we kunnen vertrouwen. Zeker wanneer het vertrouwen in de mensheid, in dat wat wij in wezen zijn, door welke omstandigheid, gebeurtenis of voorval er eigenlijk in wezen nauwelijks meer is. Toen ik deze week de film "La vita è bella" zag, waarbij het jongetje Giosué zelfs in een wereld die compleet verscheurd was, dankzij zijn vader Guido Orefice, een onbezorgd leven kon leiden, heb ik wederom God bedankt. God bedankt voor mijn ouders en natuurlijk alle andere mensen, die er op enige wijze voor gezorgd hebben dat ik de wereld in wezen altijd als de wereld van "mogelijkheden" heb gezien. De wereld waarin iedere ervaring telt, wanneer je er de werkelijke waarde van kunt zien, dit ook mag ervaren en zelfs kunt voelen. Want voelen wanneer je het goed doet, voelen wanneer je grens bereikt is, voelen wat jou, de persoon maakt die God Zij Dank, Dankzij Jezus, in het hier en nu een tweede kans krijgt, is de boodschap voor ieder mens. De "Fragile, Handle with Care" boodschap, die in wezen in ons is. En het mooie is, deze geldt voor iedereen, dit is onze kans. Hoeveel kansen we krijgen weet niemand?

Wil jij wachten tot jouw laatste kans om een volwaardig leven te leiden in gaat of help je jezelf? En kun je daarnaast nog wat extra hulp gebruiken? Hulp die ik ervaar door mijn geloof en vertrouwen in God en Jezus "de ware wetenschap", die ik uit liefde deel? Heb jij nog een stukje extra houvast nodig om weer tot jezelf en bij jezelf te komen, waardoor jij de stem van jouw hart ook weer kunt horen, zodat je ook weer vrij en blij kunt zijn?

Ik help je daar graag bij, met Alle Liefde die nodig is. Een hartverwarmende groet, Sonja

De Hof van het Heden

Voor: Workshops Coaching Begeleiding & Advies

Voor: Het herstellen van Communicatie en Contact, met jezelf en naar anderen!

Mail: info@dehofvanhetheden.nl ~ dehofvanhetheden@live.nl Tel 0031 (0)78 642 83 01 / Mobiel 0031(0)6 53 54 86 59

Liefde is onvoorwaardelijk, het is er nu tijd voor!